

FOAIA POPULARĂ

PUBLIGAȚIE SEPTEMANALĂ

DIRECTOR : ILIE IGHEL DELEANU
 REDACȚIA : Str. Doamnei, 20. București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara
 ANUNCIURI: 1 leu rîndul pe pagina 8.

† IMPERATEASA ELISABETHA A AUSTRIEI
 (1837-1898)

Încă o victimă a unor idei bolnave a căzut la Geneva, în ziua de 28 August.

Impărăteasa Austriei, Elisabetha Eugenia Amalia, născută la 1837, a fost ucisă de un anarhist italian Luchenni, pe când voia a se îmbarca spre a face o preumblare.

Agonia nenorocitei Impărătese a fost scurtă. Ea s'a stins departe de țara Sa și aî Ei.

Cu această asasinare a pierit o femeie de inimă, o iubitoare a literaturii, și în special adoratoarea lui H. Heine, me-

moriei căruia i-a ridicat un mausoleu, — și în același timp s'a demonstrat încă o dată mai bine, trebuința imperios cerută de a se creea o lege internațională, de o severitate excepțională, contra acelor fiare sub formă omenească cari cred, în logica lor bolnavă, că relele sociale trebuiesc schimbate prin pumnal și bombe.

Consternația produsă de acest omor este imensă: fie-care individ își vede viața în mânele celui d'ântâiu venit și ca atare își unește strigătul de alarmă cu acel care resumă din capitala Austriei.

SĂPTĂMÎNALE

Reînceperea activității. — O dată cu deschiderea campaniei de muncă intelectuală: școli, tribunale etc. «Foaia Populară» își reîncepe aparițiunea cu forțe noi, încordate, atât materiale cât și morale.

Vacanța ce ne-am permis a lua — și care, de alt-fel, nu e în detrimentul abonaților noștri, căci le dăm atâtea ziare până la compensarea prețului de abonament — s'a terminat, redacția din strada Dómnei a reluat iarăși aerul de veselie de odinioară, completă cu membrii comitetului de redacțiune, cari se întrunesc în fie-care zi.

Nu știm întru cât ne-am atins în cele 6 luni trecute scopul pentru care am apărut: acela de a instrui și amusa, dar, mărturisim, am depus multă strădanie și mare dorință de a complăce cititorilor noștri, cărora le-am servit cu tot entuziasmul și cu toată exactitatea ziarul nostru.

Îmbunătățiri am făcut, pe cât cu putință. Am înmulțit numărul clișeeilor — și clișeele noastre sunt toate originale și costă mulți bani — am îmbunătățit hârtia, am fost mai scrupuloși în alegerea materiei ce am dat.

Credem însă că munca noastră a fost înțeleasă, judecând după modul cum am fost încurajați. D'abea 6 luni de apariție și avem peste 3000 de abonați — sumă ce puține reviste au atins-o.

Reaparem cu aceiași devisă: a merge prosperând, spre a satisface cititorii noștri, cărora le dăm, în cele 8 pagini ale ziarului nostru săptămânal, de toate și pentru toți, punând ast-fel în mâna tuturor, pentru un preț eștin, o revistă coprinzând materii enciclopedice: și știință și literatură, și privire asupra chestiunilor sociale și articole amuzante.

Încurajând talentele tinere, solicitând concursul scriitorilor de elită, având un sprijin laborios din partea membrilor comitetului de redacție și făcând apel la publicul cititor, și în special la stimații noștri abonați, reîncepem lupta cea grea cu noui rîvne și forțe.

«Foaia Populară»

PREFECȚII NOȘTRI

IN CALEA PROGRESULUI

Diracția «Teatrului național» și cu dinsa conducerea întregii noastre mișcări artistice-teatrale, a fost de curindă vreme încredințată unor noii persoane: unui pricepător și adorator al artelor și pe de-asupra unui om energic d. Petre Grădișteanu, și unui nobil și talentat autor dramatic d. Polizo-Micșunești.

Se dă acestei schimbări de persoane o deosebită însemnătate întru cât ea pare a aduce o schimbare în însuși mersul primei noastre scene în calea progresului. Este poate un eufemism această punere alături a cuvintelor «teatru» și «progres», vorbind de mișcarea noastră teatrală, căci, fără a avea intențiunea de a vorbi de rău ceva sau pe cine-va, este de făcut o constatare a unui fapt — din nenorocire egșistent: starea pe loc, în înțelesul cel mai strict al cuvintelor, care a caracterizat întreaga noastră activitate în câmpul artei dramatice. Cercetarea pricinilor acestei stări pe loc a fost făcută de mulți și în multe rânduri, punându-se sau nepunându-se în joc animosități personale; din toate aceste cercetări însă, faptul a eșit tot de-a-una esistent și a fost natural ca la un moment dat autoritățile superioare să se gândească la soarta nenorocoasă a primei noastre instituțiuni de artă, Teatrul Național, și să se caute în schimbarea direcțiunei un remediu probabil și posibil. Dimisiunile d-lor Cantacuzino și Stăncescu, foștii director și sub-director ai Teatrului Național, au înlesnit Ministrului Instrucțiunei puțința de a se încerca o nouă și mai prielnică îndrumare a mișcării generale teatrale.

Acum, nu se poate contesta că sarcina ce a bine-voit a'și lua d-nii Grădișteanu și Polizo-Micșunești este real covârșitoare, întru cât speranțele ce s'au pus în activitatea domniilor lor sînt tot atât de mari cât și relele ce sînt chemați a îndrepta. Și am văzut cu bucurie în scurtul timp ce a trecut de la numirea noilor conducători, sforțări demne de toată lauda, de a se găsi și ataca mijlocul cel mai sigur de îndreptare, și am văzut cu aceeași bucurie că s'a constatat că îndreptarea nu residă nici în tranșarea chestiunilor personale ce se ivise în timpul vechei direcțiunii, nici în întronarea unei iluzorii independențe a artei dramatice și a scenei pe care această artă avea să se producă. Am văzut de asemenea căzând una câte una toate pretinsele mijloace de îndreptare propuse de cei de afară din teatru și am de felicitat pe d-nii Grădișteanu și Polizo-Micșunești de a fi știut să atace situațiunea *ad rem*, ca unui carî au în-

GH. SOFTA

Născut la Fălticeni în 1852, simpaticul prefect al județului Suceava s'a distins de tînăr, atât prin articolele sale publicate, cât și prin modul de a ști să placă conjudefenilor săi

O cultură aleasă și un temperament fericit l'a desemnat ca pe o ilustrație a liberalilor din localitate.

Mare agricultor, fost președinte al Ligii culturale din Suceava, s'a ales pentru prima oară în Camera din 1888. Reales în 1891, în opoziție și, în fine, în 1895 cu 97 voturi din 111 exprimate, a demisionat pentru a primi funcțiunea de conducător al intereselor județului său natal, convins întru acesta de rugămintele conjudefenilor și amicilor politici.

Se bucură de multă simpatie în tot județul și de mare trecere la centru; e de o amabilitate excepțională și nobil în apucăturile sale, fără a conștinși maxima: «promettre c'est noble, tenir c'est bourgeois»

STENOGRAF.

țeles că ori-ce mijloc de îndreptare rămâne într'un plan secundar, pe câte vreme nu se va pune Teatrul Național pe un solid picior de independență față de public, care nu poate — cu ori câtă bună-voință ar pune — să susție instituțiunea la nivelul dreptelor lui pretenții. Trebuia de cerut și de pretins statului să prevadă la insuficiența ajutorului pe care publicul îl dă teatrului, și noua direcțiune a teatrelor a făcut-o și statul este pe cale de a se executa. *Subvenționarea suficientă a primei scene naționale de către Stat*, iată singurul și sigurul mijloc de îndreptare; realizându-se această trebuință, progresul va veni de la sine, fără multă sforțare, cerend numai bună-voință și muncă, si avem tot locul de a crede că noiei direcțiunii nu'i lipsește nici una nici cea-laltă.

O dată această fericită soluțiune găsită, vom vedea venind una după alta, ca consecințe firești, îndreptarea tuturor neajunsurilor de care suferă astăzi teatrul nostru național. Imbunătățirea soartei artiștilor, ne mai lăsați la capriciul fluctuațiunilor încasărilor serale; îngrijirea spectacolelor, fără temerea încercării bugetului și deficitelor; posibilitatea unei încurajieri raționale a scriitorilor drama-

tici ai țării: trei puncte capitale își vor găsi puterea de a fi de fapt și fie măcar numai acestea împlinite și vom avea prilej să constatăm întruparea unui ideal.

Nu e nevoie pentru aceasta de cât de puteri unite și de o muncă comună și egal împărțită. Alături cu direcțiunea Teatrului Național este momentul de a se pretinde însă, o altă muncă tot atât de unită și tot atât de consecintă a tuturor celor ce se ocupă de arta dramatică. Autori dramatici și compozitori musicali, critici și cronicari a'u mai mult ca nici o dată acum prilejul de a reprezenta o putere și o voință. Ar fi pentru mine poate, a se ajunge un alt ideal, dacă s'ar realiza o necesitate a cărei folosință se va putea ușor pune la dispoziția cauzei ce pe toți ne interesează: propășirea teatrului românesc, necesitate pe care eu o văd în a se pune de acord dorințele și munca noastră a tuturor celor ce ne ocupăm de arta dramatică. Avem prilejul de a ne arăta folositor și nu ar fi bine dacă nu am profita de el.

Pe când dar *Societatea autorilor dramatici*?

ALECSANDRESCU-DORNA

POESII

PE O FRUNZA

*Ca un vis e frunza care cade —
Din arbore luată de vînt,
Suspînă tristă, și coboară
In mormînt.*

*Dar frunzele în primăvară
Pe pom tot fragede apar;
Din suflet visele când zboară
Nu mai răsar....
ILIE IGHEL DELEANU.*

O POVESTE TRISTA

După ALEX DUMAS FILS

Unul din prietenii mei — puțin mai tînăr de cât mine — fiu de bună și cinstită familie, se preumbla pe o frumoasă sară de vară în parcul X. care în acel timp fusese prefăcut în sală de bal. Sunt de atunci vre-o câți-va ani.

Cadrilurile începuseră a fi părăsite, gemurile începuseră a se lumina. Era singur și se plictisia, ca un om bine crescut care ar veni să caute distracții într'un mediu care nu'i al lui. El zări e fată frumoșică de 20 de ani, care se preumbla singură și căuta pe o prietenă a ei, pierdută în mijlocul mulțimei.

Amicul meu, care își avea acolo trăsura, oferi celor două dame să le ducă până acasă și ele primiră.

Iată începutul. Cred că ghiciți restul.

Bun și detreabă băiat, frumoasă și bună fată, ei se iubeau pentru că erau tineri, pentru că erau liberi.

Prietenul meu era officos; asta o avea de la tatăl său, care murise la 30 de ani.

Când frunzele începură a se îngălbeni și a se împrăștia, risipite de vînturilor de toamnă, el începu a tuși puțin mai mult de cât e'un an mai înainte, apoi căzu la pat. —

Mama i se așeză la căpătâi. Câți-va amici luaū în fie care zi drumul către strada lui. Frase banale fură întrebuințate: «ai mai bună inimă, n'o să fie nimic» etc.

Mama nu răspundea; ea văzuse pe tatăl murind.

Veghea, plângea când fiu-i dormea, îi surîdea la deşteptare, se ruga şi aştepta.

In toate zilele, fata de la bal, să-i zicem Maria ori Lucia, venea să afle ştiri despre bolnav. Nu's bune. Ea ar fi vrut atâta, să-l vadă. Imposibil.

Mama lui e acolo. Ai dreptate.... Şi se ducea.

Ea prânzia câte-odată cu veselie revenind din strada..... eram să o numesc; nu credea în moarte. Era așa de tânără și de veselă, ea!

Intr'o dimineață, nu știu prin ce presimțire, veni mai de vreme de cât de obicei se afle știri de dânsul.

El murise în noaptea aceea.

Mort! Nu se poate! Întâiul cuvânt pe care-l pronunța în asemenea cas. Și ea se puse pe plâns.... Și cum se gândi la dânsul mai cu dinadins, lacrimile se înmulțiră; strigă că vrea să vadă mortul, că-l iubește, că și el o iubea, că nu poate fi împiedicată de a-l vedea.

Din fundul camerei mortuare, mama auzi sgomotul. — Ea deschise ușa; nu mai plângea; ea n'ar fi avut nici o dată destule lacrimi pentru o durere-asa de mare.

Ea chemă un servitor și-l întreabă ce se întâmplă. Servitorul poveste, că de la începutul boalei Domnului, o femeie venise să întrebe în fie-care zi cum îi mai merge și că aflând că murise, se puse să plângă și vroia numai de cât să-l vadă cea din urmă dată.

Servitorul apăsând pe vorba femeie, parcă vroia să intervie pentru dînsa.

— Lăsați Doamna să intre, zice mama după o minută de reculegere și trecu în altă odaie. Lucia intră, se puse 'n genuchii înaintea patului, fără a îndrăzni să descopere fața mortului și căută vr'un lucru fără valoare pe care l'ar putea lua și care să-i amintească în veci pe acela pe care-l iubise mai mult de cât credea. După ce căută mult timp, ea zări o păreche de pantofi brodați de dînsa, uitați de mult la piciorul patului îi puse sub mantilă și plecă.

Mama oprise să se atingă cine-va de vr'un lucru care aparținuse fiului ei, ea nu le perdea din vedere, cum avea și în memorie toate minutele vieții lui.

Ea observă dispariția pantofilor și puse să-i caute. Se cotrobâi pretutindeni. — La urma urmei ghici. —

— Știi adresa acelei dame care a venit aici?.

— Da, Doamnă.

— Du-te și cere-ți pantofii.

Lucia-i dădu, dar rugă pe slugă să-i ceară pentru dînsa de la Doamna X.

Servitorul făcu comisionul. Totu-i sfânt în ast-fel de momente.

— Du-i înapoi, spuse mama.

Inmormântarea avu loc.

Doamna X. făcu fiului ei un cavou, a cărui cheie o lua cu sine și unde venia să stea oare întregi.

Ea găsi în toată dimineața, în timp de o lună, mai multe coroane atârinate de grilajul porții de fer.

Ea lua aceste coroane, intra și le depunea pe micul altar din fundul cavoului.

In luna următoare coroanele se mpuținară. — In luna a treia mai găsi una singură a cărei persistență sfârși prin a o uimi și a o mișca. Care amintire era așa de perseverentă ca a ei?

Ea întreabă pe păzitorul cimitirului.

— E o damă tină, în negru, voalată, care vine în toate diminețile înaintea Dv.

— Înainte?

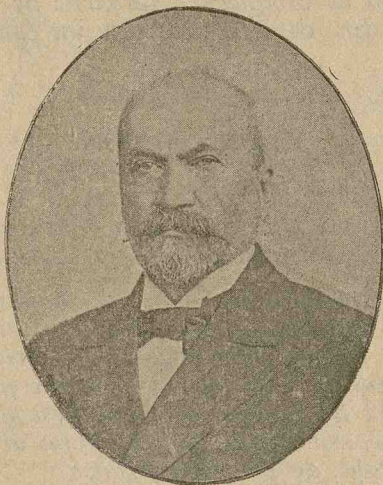
— Da. Ingenuchiază înaintea grilajului, Stă așa cinci minute, atârnă coroana și se duce. Ea m'a și 'ntrebat, dacă am o cheie a monumentului, c'ar fi vrut să intre.

A doua zi, mama veni mai de vreme.

Ea surprinse pe Lucia.

— Intră, îi zice dându-i cheia. Voi aştepta.

MEDALIOANE

ALEX. D. PACLEANU

Iată una din cele mai simpatice figuri parlamentare și unul din cei mai cu greutate proprietari ai județului Buzău.

Născut în comuna Podul-Muncei din jud. Buzău, la moșia părintească, e Buzoian în toată puterea cuvântului.

Ales în Cameră la 1881, reales la 1891, 92 și în urmă la 1895 cu 400 voturi din 500 exprimate, e un deputat activ, moderat și cu vederi înalte.

Mare agricultor, mare proprietar rural, are o deosebită dragoste și compătimire pentru populațiunea rurală, a cărei soartă caută s'o îmbunătățească pe cât e posibil.

Înemic declarat al legei minelor și gendarmeriei rurale, a propus desființarea lor în 1895, Aprilie.

Intrat de tiner în politică, a luat parte la mai toate luptele cari au consolidat statul român. Δ

Lucia intră, își făcu rugăciunea, dădu înapoi cheia Doamnei X. și înapoiindu-i-o, îi sărută mâna.

Eu nu știu nimic mai mișcător.

Dacă Doamna X. citește aceste linii să mă ierte că i-am atins așa inima; această poate face bine cui-va, e singura mea seuză.

DE LA MUNTE.

ORFLE

— MERY —

*O oră e ca floarea, dispăre de o dată
In haosul cel negru și nu mai vine iar,
D'aceia trebuiește curând sacrificată
P'al Venerēi altar.*

*Intocmai ca scânteia din ora care vine
Rămâne doar o rază ce piere în scurt timp,
Oprți-o dar în grabă și petreceți-o bine
Ca zei în Olimp.*

*Păstrați-o după voi, așa cum se cuvine
Ca singura plăcere ce-atita o doriți,
Intreaga mulțumire, tot ce-i sublim în fine
Doar în amor găsiți.*

*Afla-veți tot de-a-una în ore de iubire,
Când césul noptea sună prelung de-atitea ori
Vieța multă mai dulce, deplină fericire
Nespuși de calzi fiori.*

*Iubiți și beți căci restul, sunt lucruri vechi,
Tanale,
Și vinul, noul sânge, pe buze când turnăm
Ne face mult mai veseli și-atunci găsim cu cale
Necazul să uităm.*

*Faceți ca după ora d'amor alta să vie
Cu mult mai fericită...., să bem și să iubim
Căci a trăi de-oparte, stingher, e o prostie
A fi doi e sublim.*

CONST. M. MULESCU

PACOSTEA

— Poveste —

Ce-oi spune, cine-o vrea să mă crează, atât mai bine, cine nu, — s'o căii mai la urmă și tot m'o crede. Vă spun însă că e adevărată povestea, că așa zicea și al de mi-a spus-o mie.

Ci-că era o femeie bună de n'o încălzea soarele, — nu săpa, nu prășa. nu făcea nici în casă nimic, doar mânca și dormea, — îi trimetea beată mă-să de acasă și de mâncat și de îmbrăcat de témă să n'o lase bărbatul pe urechile ei, — adică să nu și-o mai vază în casă ca tot pe-ale ei era, de vreme ce-i trimetea de toate.

Odată rămăsese cămașa pe ea numai sdrênțe și negră-pământ. Și sta așa în casă cu treanța aia pe ea.

— Omule, zice ea lui bărbatu-său, mai du-te pe la mama să'mi mai dea vre-o cămașă de-ale ei.

Și românul s'a dus, că se vede că nu era de-aiă care să se pue cu vlaiogul s'o scarpine bine, și să scoată cucóna lene din dumneaei. Dar, fără de cât, ce zic? — Doamne ferește de neamul Naibei.

— Mamă, a răspuns beată soacră-sa, n'am de unde să-i mai dau, mai făceți cum îi putea și voi, să mai stea cu aia cu care să află pân'oi mai face, oi mai drege și eu, bat'o faptele ei. Da' să vă dau o găscă să mâncați și voi acum de lăsatul secului; că asta ci-că era în ajunul unui lăsat de sec.

A luat omul găscă în brațe — o găscă mare și albă — și s'a dus acasă.

Toanta îl pândea să-l vadă de de parte, — vine cu ceva, ori nu.

Când îl văzu cu ceva alb în brațe a crezut că-i aduce cămașa și numai de cât o ia pe cea care o avea și o aruncă în foc.

Intră bărbatul în casă.

— Dar tu, pacoste...?

— Ei, da' unde-i cămașa?

— A după tine, unde-i? că mă-ta n'a avut să-ți dea. Mi-a dat doar găscă asta.

A spus că a aruncat-o în foc și a început să se vâicărească cât îi lua gura, că ce să se facă ea fără cămașă.

A răbdat cât a răbdat românul până atunci, dar se hotărî să se scape de nebună.

— Tacî, fă nevastă că mergem mâine la târg cu o căruță de fin, ș'o vindem și ți iau și rochie nu numai cămașă.

— Ei, dar cum să merg goală?

— Cum să mergi? Îți fac o cătună în vârful căruții și mergi numai de drag vîrită în fin.

Apoi veselie pe ea de-acolea, că-i ia și rochie.

A doua zi când se ridicase soarele ca de-o suliță, ei erau în târg. Cucoana sta în căruță de 'i se vedea numai capul.

— Cât ceri pe fân mă creștine, zice venind un mușteriu.

— O sută de franci și să'mi mai plătești și barierul.

— Ce ești nebun mă, capiu? cum ești?

— Treaba mea, dacă vrei...!

Și mușteriu a plecat încredințat că românul era nebun.

Nevasta din căruță:

— Ce ai cerut atâta mă? dă-l, pă ce li-i da, că mă înțeapă paila aicea.

— Tac, fă, tu știi ce fel de fân avem noi? Lasă să vie unul de-ăia groși la pungă și care cunoaște ce fel de fân avem.

Veni alt mușteriu și pe lângă el mai vin și alții.

Tot așa.

— Mă ești nebun, ori glumești?

— Păi dar? nebun oi fi...!

— Mă poate cu căruța cu tot ceri tu atât, zice unul.

— Și cu nevasta? zise un altul.

— Căruța îmi trebuie că cu ea mă hărănesc, răspuse omul, și femeia iar îmi trebuie: — cine să mă spele, să mă cârpească, cine să-mi facă de mâncare, — vorbă să fie. —

Incepură care mai de care să ridă de el, ba unii să-l căineze:

— E nebun săracul...!

— Mă creștine, mă, vino-ți în fire și dă fânul cu zece franci cât îți dau eu, că nu-l vinzi nici la paștele cailor cu cât ceri tu, — îi zise unul.

— Ce? cu atâta să dau eu fânșorul meu, bun să-l mănance și vițelii? Îi dau foc mai bine.

— Dă-i mă, dăi, ziseră oamenii și vrură să se depărteze, când aud că românul începe a jarcăni pă capacul unei cutii de chibrit ca să aprinză și să dea foc căruții.

— Îi pun, foc! aia și ai-l-alta, înjura el apropiindu-se cu chibritul aprins de fân.

— Pune-ți mâna pe el mă...

— Stai mă, că-ți arde căruța.

— Mă îți frigî nevasta de vie...

Până să vie oamenii să pue mâna pe el, și începuse să iasă fumul în sus.

Când zări nevasta fumul, tubăști, odată din căruța așa goală cum era și o ia de goană printre mulțime.

Remaseră toți încremeniți uitându-se după femeie cum fugă în pielea goală, dar când se mai uitară la căruța românului își stinsese focul.

Acuma înțeleseră ei ce a fost la mijloc și se întrecură care mai de care să ia fânul de la român, dându-i cât nici el n'a socotit.

Și așa a scăpat românul de pacoste, că dusă a fost după ce a sărit din căruța, unde și-a dus mutul iapa și măgarul samarul.

G. CRACIUNESCU.

SĂ UIT...

Să uit am vrut odată
Tot peste ce-am trecut,
Chiar ziua fericită
În care te-am văzut.

Dar n'a fost cu puțință
Să uit precum mi-am zis.
De ce?... mă n'treb adesea,
Când toate sunt un vis?

ELSA.

CONCURS LITERAR

Să se completeze versurile de mai jos din care lipsește câte un cuvânt:

Dintr'un stol de —
Care trece marea 'n —
Câte 'n apa —
Nu'și găsesse mormântul —

Tot așa și în —
Cu iluzile —
Lumea este cum e —
Pentr'un stol de —

Persoanele cărî voesc a concura la cele trei premii: trei volume «Poesiile unei regine» sunt rugate a ne trimite concursul d-lor în cărți postale până la 12 Septembrie, cu multo pe coperta cartei concurs, și cu un cupon al no. de față, de pe pagina 8-a.

INMORMĂNTAREA CU TRAMVAELE

Iată o chestie pe cât de tristă pe atât de practică.

Toți murim și toți suntem duși la ultimul nostru locaș, cu mai mare sau mai mică pompă funebă, dupe cum ne e punga de grasă.

La noi, și în totă Europa încă, se obișnuiește înmormântarea cu *carul funebru*, tras de 2, 4, 6 sau chiar 8 cai, cu cioclii, cu trăsură mortuară... socotelii ce se ridică, pentru bucuria cioclașilor de antreprenori de pompe funebre, la sute, ba chiar mii de lei.

Mi-aduc aminte de un fapt, destul de trist de alt-fel, petrecut anii trecuți în capitală.

Un doctor R. era pe patul de moarte. De trei zile în agonie, la porța casei sale din strada Negustorî pândeau câte 2—3 cioclași de antreprenori.

La un moment, se svoni că doctorul a murit. Câteșii trei cioclași se repeziră la nenorocita soție, sdrobotită de durere și veghere, și începură a se certa între ei laudând carele lor funebre și manifestând dorința de a lăsa prețuri mai convenabile.

Vă închipuiți starea sufletească a bietei d-ne R..., al cărei soț nu murise încă, care trebuia să asiste la acest rușinos spectacol... Și câte scene de acest soiul nu se petrec încă.

Dacă, incetul cu incetul, Europeanii au început a se desbăra de această fanfaronadă: înmormântări pompoase, și dacă ici coala se ivește câte un cas în care decedatul a exprimat ultima-i dorință să fie înmormântat cât de simplu, — precum a fost cazul cu marele C. A. Rossetti — în schimb, în America, continentul unde ideile sănătoase găsesc un teren mai propice dezvoltării lor, acolo înmormântării se dă o mai puțină importanță, adevărata ei importanță, aceea de a duce materia neînsuflețită la locașul de veci, de a reda pământului, pământul.

Și apoi, în genere, interesul este motorul principal al acestor mode. Ce s'ar face armata întreagă de antreprenori de pompe funebre dacă moda răspândită și nutrită de ei, de a se face pompe strălucite, n'ar fi prins rădăcinii? Pentru ce ar lua ei câte 2—3000 de lei, dând în schimb marfă și muncă de 2—300?

În America prețurile unei înmormântări onorabile sunt de 5 ori mai mici ca la noi, și în schimb cortegiurile funebre nu sunt așa de

plângătoare în trecerea lor înceată și greoaie prin liniștea stradelor, provocând în tot mersul lor durere și întristare.

Acolo înmormântarea a început a se face cu tramvaele funebre.

Circulația trenurilor mortuare se face repede și par'că în mod mai solemn, având în vedere lipsa de sguduiră, cari fiind, de multe ori face, la înmormântările obișnuite, să sară coșciugul cu mortul în dric.

Dacă unele societăți întrebunțează tramvaele electrice în acest scop, având un vagon — car pentru mort și preot, și alt vagon pentru rude — în schimb compania «Los Angeles» din California a construit pentru înmormântări care de un aspect prea frumos. Trăsurile sunt pe 4 roate, împărțite în două secțiuni. Prețurile sunt pe stert ca la noi. Sunt 6 clase cu următoarele prețuri: Clasa I-a car cu 6 cai bogat îmbrăcați, cu tot personalul de serviciu, costă 700 lei, dacă se reduce caii la 4 costă numai 500; cl. II 350 lei; cl. III 150; cl. IV 135; cl. V 70 și cl. VI 50 lei. Mai este o clasă însă numai pentru populațiunea indigenă și care costă 15 lei. Aceste prețuri sunt pentru carele funebre. Rudele, amicii și invitații iată loc în trăsurile ce urmează, tot niște vagoane comode și spațioase. O trăsură mare de 28 de persoane costă cl. I 60 lei, iar cl. II 40 lei. Trăsurile mici de 16 persoane costă 20 și 16 franci.

Se înțelege că, cu asemenea prețuri, nu se întâmplă nenorocirele ce se petrec la noi; după ce ți-a bolit cineva lună întregă de te-au sărăcit doctoriile și nevoile, vine și moartea care pe lângă că-ți răpește o persoană iubită, dar te face să-ți vinzi și sufletul ca să scoți miile de lei să plătești pe antreprenorii de pompe funebre..., căci așa e moda, și de faci alt-fel te critică vecinii.

E un lux, o modă, care trebuie să piară; — în fața nenorocirei ce ne lovește ar trebui să fim mai filosofi și să ne resemnăm durerea, fără paradă, fără sgomot: sufletul celui care trece din viața aceasta în viața viitoare va fi mult mai mulțumit să vadă că se dă odată dorita pace a corpului chinuit atât în viață.

UN PREOT TIMER

CORABIA ȚIGANULUI

— UN FEL DE SNOAVA —

Se tot lauda țiganul
Multe locuri c'a bătut,
C'ar fi fost și la cutare
Oraș și că... a văzut...

Un român, cum e românul,
Cam glumeț de felul lui,
Văzînd cum minte țiganul
Așa 'n voia Domnului,

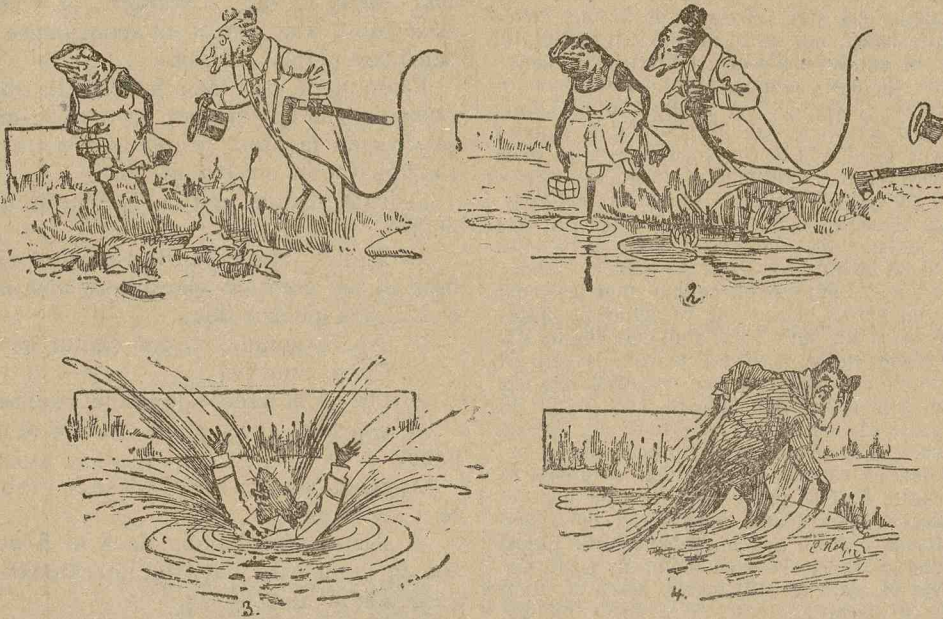
Incepu ea să-l întrebe:
— Mă, la Giurgiū tu ai fost?
— Cum de nu, grăbi țiganul,
C'a s'arate că nu-i prost.

— Bine, dar văzut-ai, spune,
Vre-o corabie, vre-o dat'?
Iar țiganul cu-ngânfare:
— Ce văzut, c'am și mincat.

— Ce tot spui, ești nebun cioră?
— Zău așa, pre legea mea!
— Mă dar ea nu se mănincă?...
— Bine zicî, huițai... se bea!

RASTOACA

UNDE TE DUCE DRAGOSTEA

Său o idilă între un șoarece de câmp și o tânără broască, în 4 tablouri și nici o altă explicație.

ȚIGANUL ȘI URSU

Un român avea porumb într-o grădină și un urs se învățase de intra într'ensă și-l strica. A vrut el să-l inpuște dar n'a putut.

Românul avea un țigan, fin, care-i zise :

— Lasa-ma pe mine nașulele că-l horror e — crezând țiganul că-i vr'un taur.

— Te las fine, da să-ți dau vr-o pușcă ceva.

— Lasa nașicule, ca barosu meu nu e pușcă ?

Nași-su tăcu, iar țiganul se puse la pândă cu barosul la spinare și ursul veni mai târziu la pârleaz să sară :

— Mor. Mor. Mor. în întuneric.—Orî morî tu, orî mor eū, sa vedem acum; și sărind ursul, țiganul cioc, cu barosul în cap și căzu jos, ursul.

Dimineața când românul a văzut ursul mort a zis țiganului:

— Da a fost mare, nu giurma, fine, ursul pe care l'ai omorât azi noapte,

— Aholeoo, saracut de maica mea, ce mi-ai făcut nașuleee.... să-mi româe țiganca cu cochilașii pe drumuri nașuleee..... hoțule ce ești, am să te spuî la stapunire că m'ai dat ursului să mă mănânce nașuleee..... huidiho, să fii de răs...

— De mă fine, că n'am știut nici eū că era urs—a prins a zice românul—am crezut că e vr-un taur—dar uite că s'a întâmplat să fie urs. Nu-i nimic fine, bine că l'ai omorât.

— Și nu zēū, fara glumă, nașicule a murit ?

— Pēi cum — zise nași-su — a murit vezi bine.

— Dacă a murit pune mâna pe el, i-a să vedem!. Nași-su pune.

Dupe ce-și veni în fire țiganul puse și el mâna și începe a zice:

— Da m'am luptat cu el verișcane nu gluma, orî eū orî el, pana l'am doborât. Nu-i așa nașicule ?

— Așa-i fine.

În urmă, văzând țiganul și pe țiganca lui ceva mai la o parte, îi făcu cu mâna chemându-o la el și zicea tare de-ți spărea urechile:

— Hăi fa nevastă -- ce fricoso esci — aurdî mai siga fricosooo și pune mâna pe el că râd Rumâniî de tine.

DE LA IVANESCU.

„Foaia Populară“ va apare cu regularitate în fie-care Joi, când va fi pusă în vânzare în Capitală, iar Vineri în toate orașele din țară.

Am ridicat prețul vânzării ediției obișnuite la 15 bani numărul, din cauză că suntem dispuși a introduce o mulțime de îmbunătățiri, ca acordări de suplimente gratuite, note musicale, ilustrațiuni mari etc., etc.

În No. viitor chiar, vom da stimaților noștri cititori și abonți un supliment gratuit, constând dintr'un tablou, în mărime de 32 pe 24 centimetri, reprezentând momentul defilării M. S. Regelui Carol I, înaintea Impăratului Frantz Josef, cu ocazia vizitei Acestuia în Capitală, copie de pe tabloul făcut de renumitul artist Adjukevici, pictor al M. S. Impăratului Frantz Josef.

Credem că sacrificiile ce facem vor fi recunoscute de onor. cititori cari ne vor da tot concursul făcând propagandă pentru foaia noastră.

DE PLĂNS...

*Prin slătă, dricul scârțâind
Pe mort îl duce; iar în șir,
Pe drumul trist spre cimitir,
Vin toți ai mortului, vorbind....*

*E frig. Copiit de la cor,
Noroii stradai îl frământă;
E o durere care cântă
În glasul slab, tremurător!*

*Când ved încet trecând convoiul,
Privesc sarcastic și înmî zic:
«Maî demn de plâns e cel din dric
«Său ceî ce târbăcesc noroiul?»*

NICOLAE HRISTESCU

LEGENDA LUNEI SEPTEMBRE

Septembrie vine de la cuvîntul latinesc *Septem*, care vrea să zică șapte.

Ca să nu ne mai întoarcem asupra acestui lucru, vom spune că Octombrie, Noembrie și Decembrie vin de la cuvintele latine *octo*, *novem* și *decem* care înseamnă opt, nouă și zece și se raportează la vechiul an roman care începea la Martie.

Poetul Ausone reprezintă pe Septembrie sub figura unui om care ține în mână o șopârlă și e înconjurat de toci-tori, butoae și struguri.

Septembrie era odinioară pus sub protecția lui Vulcan, zeul focului, fiul lui Jupiter și al Junonei. Vulcan era așa de urît, în cât mamă sa, zice fabula, îl aruncă în ocean, de sus din Olimp.

Crescut de nimfele mării și apoi întors iar în Olimp, e aruncat din nou pe pământ în urma unei certe cu tatul său. Vulcan cade în insula Lemnos, schiopătă și învață pe locuitori să lucreze fierul.

El avea drept tovarăși pe Ciclopî, fiul lui Uranus și ai Titeei, care aveau numai câte un ochi.

Dar Vulcan fu mai fericit pe urmă când luă de soție pe cea mai frumoasă zeiță, pe Venus.

Atenienii instituiseră în onoarea lui cursele numite *Lampadophories*, în care alergătorii trebuia să-și treacă din mână în mână câte o făclie fără să o stingă.

Grecii serbau pe zeiță bucatelor și în Septembrie și în Noembrie. La aceste serbări se formau categorii une-orî de 30.000 persoane.

În Septembrie zilele descresc și mai mult, cu 1 oră și 43 minute: 46 minute dimineața și 57 seara.

Pe la 21 Iunie soarele ajunge la cea mai mare înălțime; de atunci de la *solstiul de vară*, el a început a se coborâ și în Septembrie nopțile sunt egale cu zilele, adică avem equinoctiul.

În această epocă a anului soarele ne trimite raze mai puțin călduroase, căci sunt mai înclinate.

HELDEL

SCRIITORII MARI ROMANI

VORNICUL IORDACHE GOLESCU
(1768—1848)

D. Julius Zanne, eminentul culegător de proverbe românești, fiul lui A. Zanne, colaborator zelos și amic nestrămutat al lui Bolintineanu, a dat la lumină și al II-lea interesant volum de «Proverbele românilor», op. premiat de Academie

În prefața înteiului volum, eruditul literat-ingenier, ne dă câte-va note interesante asupra vornicului Iordache Golescu, cel d'întei culegător de proverbe și maxime.

Iată cine a fost și ce a scris mai de căpetenie Iordache Golescu :

Vornicul Iordache Golescu, fiul banului Radu Golescu, s'a născut cam pe la 1768 dintr'o veche familie românească, în care dragostea de țară și de limba ei era cultivată cu o sîrguință tot atât de mare, ca și în familia Văcărescilor.

Ca toți feciorii de boieri de pe acele vremuri, Iordache Golescu a trecut, pe rînd, prin toate treptele slujbelor până s'a oprit la cea de mare vornic al țării de jos.

La 1828, pe vremea Rușilor, murind fratele său, logofetul Dineă Golescu, unul din boierii cari s'au dus la Napoleon I ca să-i ceară protecțiunea pentru Țara Românească, a ajuns la dregătoria de mare logofet al dreptății. La 1840, pe timpul Domniei lui Alexandru Dimitrie Ghica Voevod, a ajuns vornic al țării de jos, cea mai înaltă demnitate după Domnie. Aceasta a fost cea din urmă indeletnicire a sa cu trebile statului, căci la 1848, în furiia revoluției din București, a murit la Orșova, în vîrstă ca de 80 ani.

Iordache Golescu era foarte învățat, mai cu seamă pentru vremurile în care a trăit, și consacra literaturii tot timpul ce-i lăsa slujbele cu care era însărcinat. Dinsul a publicat, la 1840, o *Gramatică*, despre care d-l Lambrior spune că este «seoașă de pe însăși firea limbii» și a lăsat în urma lui mai multe manuscrise, precum un *dictionar româno-elinesc*, un *dictionar elino-românesc*, o *chartă* veche a Țării Românești, care se găsește toate în mânele strănepoșilor săi, fiii d-lui Alexandru G. Golescu (Arăpili).

Iordache Golescu a mai lăsat o *Colecțiune de proverbe și maxime*, opera-i de căpetenie, care se află la biblioteca *Academiei* sub No. 213.

Iată cum, într'o scurtă precuvîntare, Iordache Golescu ne arată cu ce scop întreprinse lucrarea aceasta, o muncă atât de grea.

Către iubitorii de științe

«Vorba fără glume pare ca bucate fără sare. Pildele la vorbă tocmă ca niște glume, însă nu puțină învățătură ne și dau, d'aceea de

mare folos socotindu-le a fi, câte s'au putut găsi și aduna după unde au fost risipite, le-au așternut aici spre petrecere de vreme. Povăturile iarăși, din însuși înțelegerea cuvintului lor, se cunosc a fi foarte folositoare la petrecerea vieții; asemenea și cuvintele cele adevărate și asemănările ne arată tot adevărul; și ce e mai bine de cât adevărul a spune? măcar de și este foarte supărat, după pilda ce zice «vrei vrăjmași să-ți dobăndești? grăește adevărul»; de aceea numai la acel ce urăște adevărul, la acela nu vor fi plăcute. Așa dar vorba, imbinându-se cu pilde, cu povăturiri și cu cuvinte adevărate și oare-ce asemănări i cele-lalte povești ce s'au mai însemnat aci, nu puțin plăcere ne va aduce la desfătarea ei și nu puțin folos vom dobândi din sfatul ei cel dulce, dacă nu ne vom supăra de cuvintele cele adevărate, ce urmează lor. Dar fiind-că la ori-ce indeletnicire, fără greșeli nu se poate săvârși, de aceea primiți din această adunare, fieș-care în parte, numai ceea ce cunoașteți că vă este de trebuință, ca albina ce pe multe flori se pune, însă nu mai unde ei îi place d'acolo adună mierea, dă coala mai puțin, dă dincolo mai mult, până ce își umple căsuța sa. Eu de la mine nimic alt pociu zice de cât că, ceea ce alții au zis, aceea și eu am scris, și dumneata ceea ce-ți place culege, ceea ce nu-ți place lasă pentru alții, căci nu mai cel ce are asupra-i patima despre care se grăește, acelui numai nu-i va plăcea, o vorbă ca o mie, iar judecata lor rămâne la cei ce au înțelegere mai bună de cît cei ce le-au zis. O greșală se vede, precum mi-au zis unii, că prea multe pilde la o înțelegere s'au pus; altul le-a răspuns: «dacă după atâtea pilde tu nu te-ai îndreptat, dar când ar fi fost numai una?» Ghiciți dumnea-vastră, eu de la mine le-aș zice: «că la duhovnic de câte-ori te spoveduești, tot acele cuvinte ești grăiesce, și auzindu-le mai des, mai lesne te îndreptezi.» Cu toate acestea, eu le-am dat voie câte o vrea să lapede și mi le-au lepădat cam pe jumătate. Eu m'am mulțumit cu jumătatea ce mi-au lăsat.»

XANROF

PAHARUL CU APA (POVESTE CARE VA INGROZI PE BEȚIVI)

E de observat că de multe ori ajungi la alt scop, de cât cel pe care ți l'ai pus în minte de la început, când te apuci să faci un lucru.

Așa Paion, în cel d'întâi an la drept, își făcu un renume de bețiv, de care era mândru și care i prevestea un viitor strălucit în arta bețuturii. Asta — nici vorbă — nu l'împiedicase d'a intra la poliție, unde fostul discipol al lui Bachus încheia procese-verbale pentru scandalurile de noapte.

Păstrase însă pentru bețivi o simpatie adâncă, și nu aplica de cât cu strângere de inimă legea asupra beției.

Era secretar de comisariat la Paris, când printre obișnuții secției avea pe un țeran din Avernia, care se îmbăta regulat în fie-care Duminică. De alt-fel era om muncitor sormanul, blând și vesel, și din nenorocire cu pofta d'a cânta când bea un pahar — sau vre-un litru — mai mult de cât îi trebuia.

La început, Paion, după ce-i făcu nițică morală și l' făcu să-i fâgăduiască că nu va mai bea, îi dădu drumul. Boitsec — așa îl chema pe țaran — jură ori-ce i ceru și arată o recunoștință veșnică lui Paion pentru bunătatea sa.

Nu mai că până Duminica următoare uită toate, și iar îl aduseră la secție, beat topit, atât numai că acum băuse în sănătatea d-lui Comisar.

Paion după ce-i făcu întrebările obișnuite se gândi: îți vine greu să trimiti să doarmă la arest pe un biet om care s'a îmbătat în cinstea ta.

D'odată Paion avu o inspirație genială:

— Amice, zise el lui Boitsec, îmi ești drag și aș vrea cu plăcere să mai fac o excepție pentru tine.

— Ah! Domnule, te-aș săruta acu...

— Cu o condiție...

— Ori-ce ai vrea, domnule comisar.

— Gardian, adu o sticlă de apă și un pahar.

Sergentul umit cu totul, aduse în grabă, ce i se ceruse.

— Acum, zise Paion, dacă ai fi pus apă în vinul care l'ai băut în sănătatea mea, n'ai fi aici.

— Ce tot vorbești, domnule, să stric eu gustul apei? s'ar putea așa ceva?

— Ei bine, dacă vrei să-ți dau drumul, bea în sănătatea mea.

— Oh! domnule, cu plăcere!

— ... da, să bei sticla asta.

— D'apoi... acolo e apă.

— Apoi da.

— Ce vrei să-mi dai să beau apă?

Și bețivul supărat, se uita la Paion cu niște ochi plini de imputare.

— Mai bine dorm la secție, zise el.

Paion, cu părere de rău, făcu un semn și gardianul își luă victima.

A doua zi, când eși Boitsec din arest, Paion, care toată noaptea avusese remușcări, îi zise:

— Ei prietine, așa-i că ai petrecut noaptea asta rău?

— Mulțumesc, domnule, răspunse Boitsec, cu o deosebită răceală; capul mă doare și picioarele parcă-mi sunt rupte. Eu om cinstit să dorm cu atâtea hoțomanii, asta-i de ajuns să mă îmbolnăvesc... — Apoi cine strică? de ce n'ai băut apa?

Boitsec, plecă fără să mai răspundă. Și Duminica viitoare, Paion, îl văzu întorcându-se din noii la comisariat.

— Bine mă Boitsec, tot nu te-ai învățat minte? Iar te-a adus lăcomia aci, nenorocitul.

— Nu lăcomia m'a adus, domnule comisar, ci gardiștii dumitale.

— Ce-o să-ți fac, te închid iar.

Boitsec se strâmbă.

— Afară numai de veii goli sticla.

Boitsec se scărpină nițel.

— Ei, încearcă.

— Dar dă m'oi îmbolnăvi?

— N'ai grije.

Și Paion, turnă un pahar de apă, pe care Boitsec îl lua, îl miroși și în sfârșit îl goli, într'o înghițitură, ca o doctorie, închizând ochii.

— Vai de mine, rea el strigând punând paharul pe masă.

— Ai să te deprinzi și cu ea, îi zise Paion.

După opt zile Boitsec se presentă iar.
— Cum se poate! strigă Paion, iar aici!
— Lasă, domnule, eu n'am să mai viu.
Unde-i sticla?

Și după ce-și beu paharul cu apă, strâmbându-se, plecă foarte vesel.

Incepu a veni mai rar și pe urmă chiar de loc. Paion nu mai putea de bucurie că vindecase un bețiv, foarte mândru de fapta lui laudabilă și de ideea fericită.

După câte-va luni, zări în stradă pe Boitsec, cu nasul mai roșu de cât o sfeclă și cu picioarele împleticite, și îl strigă:
— Ei, ei, Boitsec? ce mai faci? Nu te mai îmbești, acum?

— Ba da, domnule, respunse Boitsec, cu sânge rece, numai acum mă duc într'altă mahala.

POPESCU-TITAN.

In țară. — Vacanțele s'au petrecut fără nici un incident, singurul punct mai luminos este

ducerea Suveranului nostru la St.-Petersburg, fapt de o importanță capitală pentru prestigiul și interesul țerei noastre. Incolo nimic: nici unul din membrii cabinetului nu s'au schimbat, sînt svonorii false acelea răspândite despre demisionarea d-lui G. Cantacuzino, ministrul finanelor.—La 1 Septembrie s'au început cursurile școlilor secundare. Mari aglomerații de elevi. — O sinucidere misterioasă s'a petrecut zilele trecute la Buftea, sinucidere care pune în relief mijloacele insuficiente de care dispun poliția și parchetul, nici până azi nu s'a stabilit cine era femeia în etate ca de vre-o 24 ani care s'a aruncat înaintea trenului ce sosea în gară. — Orele de lucru s'au regulat la toate autoritățile tot ca mai înainte: de la 9—12 și 3—6 p. m. — Suveranii noștri se află tot la Ragaz.

Din străinătate. — Afară de asasinarea împărătesei Austriei, care s'a petrecut Sâmbăta trecută la Geneva, în Elveția, unde bolnava Suverană se duse să se distreze, Europa e sbuciumată tot de misterioasa afacere Dreyfus. Sinuciderea colonelului Henry, șeful biroului de informații de la statul-major, după ce acesta mărturisise că el e autorul mai multor scrisori în care Dreyfus era ponegriat ca trădător, a făcut ca afacerea să reînceapă din nou. Actualmente lucrurile stau astfel: față de nouile fapte survenite, d-na Dreyfus a cerut revizuirea procesului. D. Cavaignac, ministrul de război, care era contra revizuirii, a demisionat. A luat portofoliul războiului d. general Zurlinden. Consiliul de miniștri tot n'a putut ajunge la o concluziune, asupra cererii de revizuire. — În toată Austria a produs un doliu imens vestea morții împărătesei, care era foarte mult iubită. Toate edificiile au arborat drapel negru; mai multe Curți streine au luat doliu. Împăratul a fost foarte atins de această tristă veste. Corpul împărătesei va fi transportat la Viena cu multe onoruri la începutul săptămânei viitoare. Vor asista la înmormântare și suveranii noștri.

JOCURI DISTRACTIVE

Cuvînt rombic de Bucșinsky Blănaru, Panciu

•	=	Consumă
• • •	=	Verb (invers)
• • • • •	=	Corp chimic
• • • • • • •	=	Nume femeesc
• • • • • • • • •	=	Țară
• • • • • • • • • •	=	Efect electric
• • • • • • • • • • •	=	Animal
• • • • • • • • • • • •	=	Num.femeesc(inv.)
•	=	Vocală.

Deslegătorii sunt rugați a trimite răspunsul d-lor până la 8 Septembrie, alăturând cuponul de la pag. 8-a.

Se dau 2 premii: câte un volum.

A P E L

Comitetul de inițiativă pentru ridicarea unui monument național lui Tudor Vladimirescu în orașul Tirgo-Jiu, face cunoscut că statuia este gata și că este deja expediată din Milano. Sculptorul acum lucrează la soclul statuei, iar în a doua jumătate a lunii Septembrie a.c. se va face inaugurarea cu mare solemnitate.

Comitetul a turnat o medalie comemorativă, admirabil reușită, care se va împărți în ziua inaugurării.

S'a admis de către comitet a se imprima o broșură prin care se va publica, pe județe, numele persoanelor care au contribuit și sumele subscrise, numele persoanelor care au refuzat listele și numele acelor care au primit liste, au colectat și încă nu le-au trimis casieriei comitetului. Din această dare de seamă se va putea vedea toată activitatea și lupta comitetului în acești patru ani, precum și gestiunea exactă de bani încasați. Această broșură se va împărți chiar în ziua inaugurării, de aceea rugăm cu insistență pe toți deținătorii de liste, și în special pe toți d-nii institutorii și învățătorii care au liste, să bine-voiască a le trimite împreună cu sumele colectate sau chiar listele albe, pe adresa casierului D. C. Bălăcescu, farmacist, str. Sf. Vineri 2, București, în cel mai scurt timp posibil; de oare-ce la 1 Septembrie se va da broșura la imprimat.

Comitetul a trimis în toată țara 4.027 liste împreună cu un apel destul de patriotic către toți Români iubitori de neam; însă nu s'au înapoiat de cât prea puține; și dacă Onor. guvern, nu venea în ajutorul Comitetului cu suma de 30.000 lei, eram expuși a nu putea să îndeplinim acest omagiu de recunoștință față de Martirul Românismului; rămânând monumentul în atelierul turnătoriei Barigozzi din Milano.

Sperăm că acest ultim apel va da rezultatul dorit.

D. C. BALACESCU
Delegatul comitetului, farmacist.

TEATRE-PETRECERI

Cunoscuții impresari Haimovici și Löbel au avut buna intenție d'a redeschide *Teatru de varietăți* de la Eforie.

Mici reparații au și început să se facă în teatru, ast-fel că pe la începutul lunii Octombrie reprezentațiile vor începe.

D-nul Hugo, anul acesta va dirigia în persoană trupă de varietăți, compusă din elementele cele mai bune. Sala Hugo va suferi o mulțime de îmbunătățiri.

SPECTATOR.

J. H. ROSNY

O DRAGOSTE ACUM 20,000 DE ANI

4

III.

Insula

Vamireh se ascunse mai bine și valul care se sbuciuma într'insul de la inimă la creier era și teamă și suavitate. Siguranța că era tineră se adevărea nu numai prin apropiere, dar și prin cadența, legănarea molecomă a șoldurilor.

Fața-i puțin rătundă, palidă ca nouă de primă-vară, părul ei asemenea întunecului lacurilor în nopțile fără astre, talia ei scurtă și întreaga ei persoană, și forma buzelor ei ca cea a frunței și tăctura pleoapelor ei, totul evoca rasa depărtată, omnia mărîtă din vremi nedefinite fără contact cu hordele nomade ale Occidentului.

Vamireh, ca și erbivorul străin care păstrează un instinct atavice pentru a recunoaște pe marele tigru, Vamireh înțelegea distanța de la organismul său la cel al adolescenței. O divinațiune îi prezise lucruri noi în acest colț al lumii unde îl dusesse capriciul lui și această persistență a necunoscutului îl ținu deștept, neîndrăzind totuși să se arunce asupra prăzei de dragoste. Dar în imaginația lui barbară, biciuit de un sânge electric și de toată dragostea lui Maiu, străina păru nespuse de dorită. Copil al artei, înclinat către voluptatea contrastelor, fu sedus de genele lungi și negre, de mersul tremurător a ochiului ei. Își luă repede hotărîrea. În vremea ezitărei lui însă, trecătoarea se apropiase la o sută de pași: Vamireh se repezi ca vîntul.

La sgomotul făcut, tînăra fată văzu pe Vamireh venind, speriată, cu un strigăt plîngător, încercă să fugă. El se apropiă mai mult. De o-dată ea îl simți lângă dînsa, îi simți respirația în ceafă.

Se opri și se întoarse. Cu ochii înspăimîntați, cu sinul umflat sub vestmîntu-î fin, ea ridica mâinile rugătoare, cu un val de cuvinte neînțelese. Nomadul ascultă, nemîșcat înaintea ei, convins numai de cât de imposibilitatea de a înțelege acea limbă, mai repede de cît a lui și mai sonoră. Dar limba naturii, teroarea zugrăvită pe buzele și pe pleoapele trecătoare, îl mișcară. Mai puțin viu, mai profunde rătăciră impresiunile noi în organismul lui, încercare de poem sêlbatec și închinarea brutalității voluptoase în fața dragostei.

Înțelese ea, avu ea instinctul triumfului ei asupra marelui occidental cu părul blond? Mai puțin tremurătoare ea continuă să murmure silabe în care se amesteca o nehotărîtă groază. Încercă să răspundă, de a o face să înțeleagă că nu voia să fie teribil. Ea observă, atentă, gesturile lui: îi erau noi. Fiică a raselor neplastice, a raselor de cult, nu vedea de cât gesturi mari și monotone. Mai surprinsă fu când Vamireh, desprinzând unul din ornamentele lui de ivoariu, i'l dete: nu fără teamă, ea contemplă liniile gravate pe mica placă, fuga unui urus urmărit de o fiară, și ținea opera de-andaratele, fără să înțeleagă. Nomadul cu un suris, îi indică direcțiile, îi mimă desenele, turburînd-o tot mai mult. Numai ochii lui Vamireh și interjecțiunile lui o asigurau din ce în ce mai mult. Începuse și ea să suridă. Atunci cu bucuria în suflet, își puse mîna pe umărul trecătoare. Ea se dete înapoi, revenind la frică:

— Vamireh e bun! murmură el.

De odată ea făcu o săritură, bătut din palme privind la orizont. Vamireh urmărind direcția privirilor ei, văzu un grup de oameni cari alergau. Ea încercă să fugă. El, cu mîna crispată, își pipăia armele

erau doi-spre-zece, armați cu arcuri și cu lănci.

— Lu! Vamireh nu'i e frică! zise el mândru...

Și cum streina se depărta, el o urmă și o prinse de braț. Ea se sbătui, strigă. El o trase lângă dînsul și o ridică întregă.

Inspăimântată de a se simți ușoară ca o căprioară pe peptul nomadului, ea se apăra fără violență. El încercă să fugă, merse cu o repeziune uimitoare, întărit de strigătele următorilor. Și nu se putea să-și lepede sarcina, mișcat de dorul de luptă. Și fugea către Est, către țărnu unde 'și lăsase luntrea. Presupunând chiar că nu și-ar fi mișorât repeziunea, tot nu putea să ajungă înainte de o jumătate de zi, multă vreme după crepuscul, după ce luna va fi în zenit.

După câte-va minute tînăra față încetă ori-ce apărare. Femea înainte de toate, strînsă de un bărbat care nu'i făcea nici un rău își lăsase capul și gâtul pe umărul lui Vamireh. În departe în câmpie, ea vedea oamenii tribului ei, le distîngea gesturile.

Trecu o oră de alergătură, în care Vamireh câștiga tot mai mult teren. Mai dulce mai oblică lumină cădea pe câmpie și tot mai mare umbra vînătorului și a pradei lui galopa imensă către orient. De o dată întorcându-se, Vamireh nu 'și mai văzu următorii. Se urea pe o ridicătură și îi zări foarte departe. Un ris de triumf îi făcuse pe buze și strigă:

— Ehô! Ehô!

Apoi zise tînerei fete:

— Vamireh e cel mai puternic!

Ea întorse capul, ofensată de risul și de strigătul lui. El se așază. Rămaseră în tăcere cinci minute. Tîrziu murmură câte-va cuvinte. Ea deschise ochii și privirile lor se uniră. Acea a bărbatului era liniștită și drăgăstoasă.

Deja următorii apăreau mai aproape: trebuia să reînceapă fuga. Vamireh recăștigă teren și se păru atunci evident că ceilalți, nu el, se vor obosi întâi. De alt-fel ceata lor, strânsă până aci se despărți. Câți-va o luară iar la goană, pe când ceilalți aproape în grup nu se mai gîndeau să se țină după tovarășii lor, reținuți de misterul aventurii, de talia înaltă și agilitatea extraordinară a Dolicocefalului. Mai mult, de cele mai de multe ori, îi perdeau urma.

Fuga lui Vamireh deveni greoaie. În urma lui însă, urmărirea păru părăsită. La extremitatea orizontului, siluetele purtătorilor de arc se perderă și în zadar vînătorul căuta să-i vadă urcându-se pe ridicături. Pentru a doua oară se odihni, puse jos pe streină. Melancolică, ea rămase în picioare lângă dînsul, înțelegînd inutilitatea ori cărei încercări de fugă. El, acum, se simțea prea obosit pentru a-și exprima triumful, neliniștit de alt-fel, căci simțea bine că nu 'și va mai reîncepe fuga. Totuși se consola gîndindu-se că și ei poate nu mai aveau putere, poate se rătăciseră.

Stătură acolo, fără nici un cuvînt. Seara veni. Cu o încetineală augustă, universul nourilor muriră în apus și Vamireh tresări văzîndu-și soața că întinde brațele către orizont, și că vorbește discului soarelui. El nu înțelese actul orientalei, o privea cu curiozitate, poate teamă. Când sfîrși, mai rămăseră câtă-va vreme, până ce luna se ridică.

(Va urma)

PLANURI DE CASE, DEVISE, MESURATORI

Hotărnicii de moșii, Parcelări, Espertise
Esecută inginerul

IONESCU STELIAN

ESPERT AL TRIB. ILFOV

31 bis, STRADA JUSTIȚIEI 31 bis.
BUCURESCI

MAGASINUL DE MANUFACTURA

SCHWEIZER & Comp.

La Ducipal

București, Str. Lipscani, 66, București

Are onore a înștiința pe stimata sa clientelă, atât din Capitală cit și din provincie, că pentru sesoanele de toamnă și de iarnă a primit un bogat asortiment de mătăsuri, brocheuri negre și culori, lainagiuri, catifele, plușuri, picheturi și pânzeturi.

Toate în curent cu ultima cerință a modei.

Prețurile sunt atât de convenabile în cât onorata noastră clientelă va fi pe deplin satisfăcută.

Echantilloane se trimit după cerere în toată țara

INSTITUTE PRIVATE RECOMANDABILE

INSTITUTUL DE DOMNIȘOARE

sub direcțiunea d-rei

E. DRAGOMIRESCU

Absolventă a școlii normale superioare de la Sèvres (Franța). Diplomată de la Sorbona (Paris). Fostă directoare de studii la Asilul Elena Doamna.

București, Str. Cometa, 27

Institutul coprinde: curs primar, secundar, curs liceal complet și școală profesională. Profesorii sunt aleși printre acei de la liceele statului.

Pe lângă programa obligatorie de stat, acest institut coprinde curs liber organizat după modelul școlilor din străinătate. Materiile se predau parte în limba franceză, parte în limba germană și cea engleză.

Preparați pentru conservator și canto și pentru școala normală de institute. Există și un curs facultativ de pictură și ulei, aquarel și porțelan.

Părinții ce și au încredințat copil acestui institut au rămas pe deplin satisfăcuți la finele anului școlar, atât în ceea-ce privește instrucțiunea cât și educațiunea.

Direcțiunea mulțumește celor ce au avut încredere și speră că pe viitor progresul realizat să fie mai strălucit încă ca cel de anul acesta. În scopul de a se ocupa de fie-care elevă mai de aproape, nu primește de cât un număr limitat de interne. Nutrirentul de asemenea atât de necesar pentru dezvoltarea fizică a copiilor, este obiectul celei mai mari atențiuni pentru ca și el să fie cât se poate de hrănitoare, curat și suficient.

Directoare,

E. DRAGOMIRESCU

E o plăcere de a te rade sau a te tunde la Coaforul Marin Ionescu de sub firma:

La Briciul lui Cuza

— In strada Academiei sub hotel Union —

Singurul salon în București, destul de încăpător și cu un personal suficient.

Afară de asta efinătatea abonamentului este fără concurență: 12 rasuri sau tunsuri 4 lei, ceea ce face 3 rasuri un leu.

Unde mai puțin că ori când se poate găsi în acel magazin tot felul de parfumerii și articole de toaletă din cele mai veritabile și cu prețuri moderate.

La Briciul lui Cuza

— In strada Academiei sub hotel Union —

Încercă ori-cine și va vedea că este o plăcere de a te rade, tunde și țirgi de la coaforul Marin Ionescu de sub firma de sus

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința doritorilor că în ziua de 5 Septembrie 1898 ora 11 a. m. se va ține o nouă licitație la Prefectura Jud. R. Sărat pentru darea în întreprindere a dărimării cimitirului de la Monăstirea Cotesti.

Dărimarea se va face în schimbul materialului plus prețul ce s'ar mai oferi pentru acel material; cele-lalte condițiuni sunt același din publicațiunea No. 68885/5958 inserată în Monitorul Oficial No. 246 din 8 Februarie 1898, care se pot vedea și la Prefectură.

p. ministru, St. Sihlenu.

Minist. Agric., Indust., Comerciului și Domeniilor

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală a locuitorilor lipsiți de pământ că conform art. 17 din legea pentru instrăinarea bunurilor statului, s'a depus la primăria comunei Stălinești planul parcelar și tabela a 24 loturi de câte cinci hectare ce au a se vinde din proprietatea statului Cotu Stejarului, situat în comuna Siălinești plasa Mijloc-Prut, județul Fălciu.

Cererile pentru cumpărare se vor primi în zilele de 6 și 7 Septembrie și 1 Octombrie 1898, de către d. șef al localului silvic Dobrina.

MINISTERUL DE INTERNE

Direcțiunea Generală a Inchisoriilor

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința amatorilor că în ziua de 22 Septembrie 1898, orele 4 p. m., se va ține licitație publică, cu oferte sigilate la această direcțiune generală (localul ministerului de Interne, București) pentru darea în antreprisă a lucrărilor de instalație a încălzitului noului penitenciar Doftana cu aburi, în marginele sumei de lei 90.000.

Planurile caetele de sarcină și cele-lalte condițiuni, pe baza cărora urmează a se întocmi developele și proiectele de către diferitele case speciale în aceste lucrări, se pot studia de amatorii în toate zilele și orele de lucru la serviciul tehnic al ministerului de interne, cu începere de la 22 August 1898.

Odată cu depunerea ofertelor, developele și proiectele, concurenții vor mai depune și recipisa Casei de depuneri sau a oricărei administrații financiare, constatând că au consensnat o garanție definitivă, în numerar sau efecte publice garantate de stat de zece la sută asupra developele.

Director-general, G. I. Dianu.

CABINET DENTISTIC

și
ATELIER DE DINȚI ARTIFICIALI

NICOLAE MARIESCU

Chirurg-dentist de casa J-a. Diplomă ai școlii dentitice din Paris

Strada Academiei, 37. Calea Victoriei, 74

99 LEI

O mașină de cusut «Singer Adria» de mână și de picior, brațul înalt, ornamente în sîdef, pedestal elegant,

GRATIS

se anexează la mașină, noul aparat brevett, de brodat și țesut plus 20 aparate suplimentare, precum: de țivit, de încrețit, de sutășat pentru cerulete etc.

Instrucțiuni de întrebuințare în limba română. Adresați comanda însoțite de costul respectiv, la

LEONIDA PIORKOWSKY „Adria”

București, str. Regală No. 1 (piața Teatrului Național)